

ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΛΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ

Ο ΚΟΥΣΟΥΛΑΚΟΣ

Το σπιδεσέλιμα ενός πνεύματος. Ο «Πελαργός» του Σατυρικού «Άστρω». Η δημοσιογραφική του σταδιοδρομία. Η φιλική του με τον Σουρή. Μερικά από τα σπαρταριστά του ανέκδοτα. Πώς έβγηνε το «Σκρίπ». Το αλάτι του Σουρή και ο Εύαγγελος Κουσουλάκος. Ο συντάκτης του «Σκρίπ» στο Κακουργιοδικείο. Τι είπε γι' αυτόν ο Γεώργιος Α'. Το κύνειο αστείου του Κουσουλάκου.

ΝΑ από τα εφύστερα πνεύματα της περασμένης δημοσιογραφικής γενεάς υπήρξε και ο μακαρίτης Εύαγγελος Κουσουλάκος. Πνεύμα άληθινα Άττιζό, δροσερό, που άκόμη παύβουλει στ' άδανάτα ανέκδοτα, που διηγούνται οι παλαιοί Άθηναίοι συντάκται.

Ο Εύαγγελος Κουσουλάκος έθεωρείτο Μανιάτης. Η άβυσθα όμως είναι ότι έγεννήθη στάς Καλάμας, το 1861, από γονείς Λάκωνας. Από μικρός ήρθε στάς Άθήνας, όπου έσπούδασε, κι' έπηρε διπλώμα Νεκρώσεως, για να...αυτή το χρησιμοποίησε ποτέ. «Ο έντυπος χάρτης» — όπως έλεγε ο ίδιος — τον έτραβούσε σαν μαγνήτη, και άρχισε το δημοσιογραφικό του στάδιο ως συντάκτης του «Ασπασίου» και κατόπι του σατυρικού «Άστρω». Έδωμισέ τον, με το ψευδώνυμο «Πελαργός», ξένια ποιήματα, σάτιρες, επιγράμματα, για τα πολιτικά και κοινωνικά γεγονότα της έπαχης. Έγραψε όμως και εθνικούς παραγράφους, με τον γενικό τίτλο : «Αναψυκτικας. Σταχυολογούμε μερικά :

«Ο κ. Χαρίλαος Τρικούπης, μεταβάς εις τόν Χρμειον, παρέμεινε επί διαορον. Κυρία, ενώπιόν του, έγένετο ή άνάλυσις των λόγων του άρχηγού της Άντιπολιτεύσεως κ. Θ. Δηληγιάννη, οι όποιοι ευρέθησαν ότι περιείχον άζωτον και...καθόλου άλλας.»

***

Ίδου και ένα τετρασίτιζό του, με τον τίτλο «Θαύμα» : Αποτοκονόμει, σκοτονομέβα, πεθαίνουμε, και ή Σπαστική μας λέγει πως πληθαίνουμε, άλλα το θαύμα ή εύκολία έλεγχεται, γιατί σε κάθε όρουο έκθετα θά βρωθε.

***

Όταν ο Χ. Τρακούπης, στα 1888, επέβαλε νέο, βαρύτερο φορολογικό σύστημα (για το όποιο όνομάσθη «Φροαοπήχης»), ο «Πελαργός» έδινε μωσιόμα το ακόλουθο :

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Ύποβάλλονται τώ κ. Τρικούπη πρός φορολογία : Διαμαστής του Λέοντος...της Χαριωνάειας, γενικός έπόπτης των καπνών της...κεφαλής, παιδαγωγός της μικράς...Άρκτηο, κατασκευαστής των κοντακίων...έκκλησιαστικός, επιδιορθωτής της κλίμακος του...Ιακώβ, διώκτης των λύκων...των τουφεκιών, εκτελεστής διαθήκης της Νεκράς...Θαλάσσης, εκδότης ένταλμάτων συλλήψεως...του Προδρόμου.

***

Και ένα άκόμη ποιήμα του, με τον τίτλο «Οι Ψαράδες» : Άκόμα και στα φάρια, στις φρούς και στα υδία, σε πίνεις, καλαμάρι, καλόγνωμος και σπέρμα, πήγε να βάλη σούουα, υπό παντοίους όρουα, Έπρεπε αντί στα φάρια και στους σταχούς ψαράδες, σε πέννεις, καλαμάρι, και στους καλαμάρους, τους φόρους του να βάλη, για να μη γράφορον άλλοι !

Στα 1889 ο θεατρικός συγγραφέας και διευθυνός Παπαλεξανδρής είχε παραστήσει, με έπιτυχία, το δραματικό του έιδώλλιο «Το Λιγανό», γεμάτο φλογές, φρονιτανέλες, αυτοκωλέφτες και άλλα τέτοια, που ήσαν τότε της φιλολογικής μόδας. Ο Κουσουλάκος το ανεδίασε με μια ζλοπή του Δημοσίου Ταμείου, που έκανε τότε πάταγο, και έγραφε : Μπαίνομε κλέφτες στο Ταμείο σποών τις (κλειδαριές, κλειδαριές, κλειδαριές) παίρνομε δεκοτά χιλιάδες και ουαλίτα τους (πάνε... με ρευιόλες σαν θυμούνται άλλοι πιο γερς, πώσα λίγα μόνο ήσαν, οι κουτοί :» ρωτώνε. Μπήκαν κλέφτες, μήτηκαν κλέφτες, πάλι στο κί' άρπαξαν, λαέ, τους κόπους και τον ήρωα...τά σου... Άπό το Θεό να τέρβης, Παπαλεξανδρή !

που τους μάζωξες δώ μέσα με τά δράματα σου !...

***

Και άλλο, πεζό του, για το ίδιο θέμα : «Η σκηνή εις το ξενοδοχείον «Ο Λυκαεθής» : —Τί ψητά έχει ; —Ψητό βαμαλάκι, ψητό βιδέλο, ψητό φιλέτο... —Δέν έχει ψητό άφνι ; —Έχει, άλλα το πήρε ο κ. Παπαλεξανδρής και το έκανε δράμα !...».

***

Όταν το σατυρικό «Άστω» μετεβλήθη σε καθημερινή πολιτική έφημερίδα, ο Εύαγγελος Κουσουλάκος έξερωκούθησε να γράφει σε αυτήν πολιτικά άρθρα και χρονογραφήματα. Συγχρόνως ήταν και ανταποκριτής του «Νεολόγου» της Κονσταντινουπόλεως. Έπειτα, πήρε δημοσία θέσι : διορίστηκε διευθυντής των γραφείων της Βουλής και άργότερα διευθυντής του Έθνικού Τετυρογραφείου.

Στα 1895 απέχτισσε να ξαναγαυρήσει στους παλαιούς του έρωτες—στη δημοσιογραφία—και εξέδωσε το σατυρικό «Σκρίπ». Η Άγγλική αυτή λέξις ήταν τότε σε όλα τά στόματα. Σημιάει, στη γλώσσα του Χρηματιστηρίου, κάθε άποδείξει συμμετοχής σε δάνειο, έκτεθειμένο σε δημοσία έγγραφοι. Έξ άτίας όμως ένός χρηματιστικού σκανδάλου της Κυβερνήσεως Σοτηροπούλου, ή λέξις σκρίπ περιέλασε στη σημασία της διακομωδισής του δανείου της τότε Κυβερνήσεως και περιήλθε στη διακομωδία της λαϊκής σάτιρας. «Σκρίπ», λοιπόν, όνόμασε την σατυρική του έφημερίδα ο Κουσουλάκος, έμεταλλειόμενος της μεγάλης τότε κηλοφορία της λέξεως. Την έβγαζε κάθε Κυριακή και έγραφε εκεί τ' άμμητα εκείνα «Ψιλιά» του, που ήσαν ολόκληρος ο Κουσουλάκος και εδιδάξαντο άληθώς.

Το «Σκρίπ», ως όργανο σατύρας, αγαπήθηκε πολύ από το λαό, όχι όμως και από τον Κουσουλάκο, ο όποιος έλέμενε — παρά τις συμβολές των φίλων του — να εκδόσει, αντί αυτού, μια μεγάλη καθημερινή πολιτική έφημερίδα. Το περίεργο είναι ότι αυτός, ο τόσο έξυπνος και έφροντικός, δέν ειρωσε τον κατάλληλο τίτλο για το νέο του σποβόφο φύλλο. Να πάρη τον τίτλο «Σκρίπ», δέν τό έκανε ανάλογο με τη σοβαρότητα του νέου του δημοσιογραφικού όργάνου. Έδοκιμάσε διαφόρους τίτλους και τους άπέρριψε. Ήθελε έναν τίτλο ποσοτικό, γρηπτό, άσπνρήστο. Έξερωκούθησε στους στενοτόρους φίλους του τη στενοχωρία του, και τότε άρχισε μια περίεργη ίστορία : Κάθε μέρα παρουσιάζονταν γνωστοί και άγνωστοι σπνοιλίται και το ύτέβαλαν τίτλους για το καινούφιο φύλλο ! Λαϊκοί και κληρικοί, γραμματισμένοι και άγραμματοί, έπροθυμοποιόντο να γίνοντο νονοί της νέας έφημερίδος. Ένα ποιοι παρουσιάζονταν στα γραφεία του «Σκρίπ» κι' ένας επατριώτης διδάσκαλος και έδωσε στον Κουσουλάκο, γραμμένος σε ολόκληρη κόλλα χαρτί, τον όνειροπολούμενο τίτλο. «Ηταν μακροσκελέστατος και άρχισε περίερα ως έξής, διά να μην τελειώση ποτέ :

«Η Μεγάλη Ίδέα της άπελευθερώσεως των ύποδοϋλων ηπαρχιών, από του Όλομπος μέχρι του Ίστρου, και της σύμψεως αυτών εις μίαν συμπολιτείαν..., κλπ. κλπ.»

Ο Κουσουλάκος πήρε την κόλλα, εδάβασε, τάχα μετά σοβαρότητος, το μακαρόνιο, και έπτε :

—Φίλε μου, σάς συγχάρω, εινε θαυμάσιος τίτλος ! Δυστυχώς, δέν δόνται να τον χρησιμοποήσω.

—Διατ ; —Άι, άν μπαίνη αυτό κάθε μέρα, δέν θα περισεύη τότος για τίποτ' άλλο !...

Και άπειλοσθείς, άπρησε στην έφημερίδα τον τον ίδιο τίτλο : «Σκρίπ». Κι' ο κόσμος έξακολούθησε να το άγαπά. Ήταν μια ίπό τη καλύτερες, τις προοδευτικότερες έφημερίδες, προπάντων γιατί ο Κουσουλάκος την έζωνάνε με την ψυχή του. Το πρώτο φύλλο βγήκε τον Αβγουστο του 1895. Ο Κουσουλάκος έγραφε το κήριο άρθρο, άλλα και την εθνηγογραφική στήλη, με τον γενικό τίτλο : «Της Ημέρας».

Στάς άρχας του σπνήθη μια περιπέτεια. Άπό έσραβλημένη ίσως κηλοφορία, έγραψε ότι οι άρεθόμοι της προηρηπίσεως Μαρίας

TOY Γ. ΣΟΥΡΗ ΜΕ ΔΑΚΡΥ ΡΑΙΝΟΥΜΕ ΠΙΚΡΟ ΤΟΥ ΚΟΥΣΟΥΛΑΚΟΥ ΤΟ ΝΕΚΡΟ (Έπ' τώ θανάτω του Ε. Κουσουλάκου) Με γέλιο τον άντίκρουσε τον θάνατο μπροστά, κι' ως τη στερήθη σου τη στιγμή γελάντας μιάς (μιαούσε, και κίτρινος κι' άνήμπορος, με χείλη γελάστα, της πονεμένης σου καρδιάς τον πονο περιγελο... (σεξ, Προχθές άκόμα κίττατε την πρώτη σου ρωλή, που τά πέρασα μαζύ τα χρόνια τά παλιά, το σπiti σου, που σήκοσε το πρώτο μου παιδί, κι' απ' το μεγάλο δένδρο του δέν έμεινε κλασί. Τέτοιες γλυκειές ένθύμησε κι' άλλες πολλές (άκουα, τις ξεφυλλίζω σήμερα στού τάφου σου το χόμα, και κλαίο χρόνια ένόμισα και μιά ζωή βελ... (γάτη, που τά χρυσά μας έδειχνε τών Έσπερίδων μήλα, και κλαίο τον άκούραστο της πέννας τον έρ... (γάτη, που στέφανα του πλέξαμε με της καρδιάς τά (ρούλα, Μάμος γλυκός, χωρίς όργη και φθόνο κητρι... (νιάρη, που χάρισε το γέλιο του, το πνεύμα του, τη (χάρι, κι' αυτός μου δείχνει σήμερα με σαλασμένο (σπνοα, τά δάκρυα που βρέσανε του τάφου σου το χόμα. (Άπ' τον Ραμψό) Γ. ΣΟΥΡΗΣ

προκειται να διαλυθούν. Αυτό έθετήθη ως προσβολή εναντίον της Βασιλικής Οικογενείας, και ο Κουσουλάκος κατεδικάσθη, άλλ' οι ένοχοι του Κακουφροδικείου Λαμίας τον άφωσαν. Και όμως, το «Σκριπ» έγινε άφρότερα το έξοχος φιλοβασιλικό φύλλο, προπάτων επί Βασιλέως Κωνσταντίνου.

Στό μεταξύ βγήκε νέα έφημερίς, το «Εμπρός» του Δημ. Καλαποθάκη, ο «Χρόνος» του Χαριστούλου και άλλες. Ο συναγωνισμός ανεπτυχθή ζωηρός, τα φύλλα έγιναν μεγαλύτερα σε σχήμα και σελίδες. Το «Σκριπ» αναγκάστηκε να παρακολουθή τη νέα κατάσταση, γ' αλλιώς και αυτό τον αριθμό των σελίδων του, και φυσικά, όπως όλοι οι ιδιοκτήται έφημερίδων, ο Κουσουλάκος έδωγαν ζημιόμενος απ' αυτόν τον ζωηροπόλεμο. Τότε συνέθη και το περίφημο ανέκδοτο του μπαζιλιά: Διαγορεύται, δηλαδή, ότι μία μέρα, που ο Κουσουλάκος περνούσε α' ένα φίλο του από την οδό Αθηνάς, είδε σ' ένα λαϊκό ζαχαροπλαστική ένα ταψί μπαζιλιά σκεπασμένο μ' ένα πολυσέλιδο «Σκριπ». Γύρω από το ταψί πετούσαν η μύγες, άγωνίζόμενες να τρώσουν κάτι απ' την έφημερίδα. Και ο Κουσουλάκος, κοιτώντας μελαγχολικά το κεφάλι, είπε στον φίλο του, δείχνοντας το ταψί :

—Κιττάζε, από τότε που τα φύλλα έγιναν πολυσέλιδα, ούτε έμιας μπορούμε να φάμε μπαζιλιά, ούτε η μύγες !..

Ο Εύαγγελος Κουσουλάκος ήταν από τους τακτικούς θιασώνας του φιλολογικού σαιλόου του Σουφή, ο οποίος τον ύπεραγατούσε για την εύφρονα του, αλλά και για την άγαθη του καρδιά. Στις έσπεριδες αυτές, που περνούσαν μεταξύ ποιήσεων και μύθων, και όπου διεξήρτετο διαρκώς άροβολισμός καλαποθαίων, το δροσερό πνεύμα του «Πελαγού» είχε πολλές φορές την ευκαιρία. Όπως γύρω από τον ποιητή του «Ρωμίου», έτσι και γύρω από τον «Πελαγού», έσημαίετο νύκλος από λόγιους και κυρίες, που περιμένα ένα άστέρι, ένα νόστιμο χαρακτηρισμό, ένα ανέκδοτο, από τα ζει-λη του....

Ήρθαν όμως και μέρες δυστυχίας για τον Κουσουλάκο. Αρρώστησε από νόσο άνωτα. Πανοί τρομεροί τον βασάνιζαν, και ίδιος στό άριστό του πόδι, όπου ήταν η έστια του κακού... Έν τούτοις, ο Κουσουλάκος δεν ήθελε να καταθήσει τα όπλα. Άγωνίζοταν να κρατηθή στη ζωή και στην αιδούσηζία. Στένοντας το βασανισμένο τον σκέλος, έξακολουούθη να ηγαίνη στο σαιλό του Σουφή, όπου α' φίλοι του παρακολουούσαν λυπημένα την τραγική του άγωνία. Ο Κουσουλάκος καταλάβαινε τη λύπη τους και προσπαούσε να... τους παρηγορήσει, να τους κινήσει, μ' ένα τον ζωηροπόλεμο, το γέλιο !..

Ένα βράδυ η κυρία Μαρία Σουφή, βλέποντας ότι επάνω στον καναπέ, όπου ήταν ξεπλωμένος ο Κουσουλάκος, κρυότανε το πόδι του και δεν είχε τη δύναμη, ο γιγαντοκόμος Εύαγγελος, να το σηκώσει, ζήτησε να τον βοηθήσει, λέγοντας :

—Κυρία Κουσουλάκο, πιά πέση το πόδι σας...

—Δεν περάζει, κυρία Μαρή, άφηστε το, απάντησε ένειος. Δεν θα πέση, επιτέλους, ο Παρθένω !..

Την τελευταία μέρα της ζωής του ο Σουφή και η γυναίκα του έπιγαν και πάλι στο σπίτι του Κουσουλάκου, στα Πατήσια, να τον ιδούν. Στον προθάλαμο βήκαν το γιαντό του.

—Πώς πάει ; ρώτησε ο Σουφή.

—Α, δυστυχώς, δεν υπάρχει πια καμιά έλπις, απάντησε ο γιαντός. Με ένέσεις τον κρατούμε.

Συγκρατώντας όσο μπορούσαν την λύπη τους και τη συγκίνησή τους, οι σύζυγοι Σουφή μπήκαν στο δωμάτιο του άρρώστου. Ο Κουσουλάκος ύπερφο πολύ, είχε όμως άκαμη την πνευματική του δύναμη. Ο Σουφή δεν μιλούσε, η κυρία Σουφή όμως ήθελε να παρηγορήσει τον έτοιμόθάνατο. Έμίσησε λίγες λέξεις. Ο Κουσουλάκος χαμογέλασε :

—Όχι, κυρία Μαρή, της έλε, πεθαίνω... Και σας συγχωρώ...

—Έμεινα, γιατί ;

—Για κείνες τις ήπτες, που μ'ας δίνετε κάθε Προποχρονιά...

Ήταν το τελευταίο του άστέρι. Ύστερα από λίγες ώρες είχε άσθει ένα άπο τα άφρότερα πνεύματα της έποχής του.

Μερικά άπο τ' άστέια, που είχε ο Εύαγγελος Κουσουλάκος έμειναν αληθοφάνη στη μνήμη των συγγροδών του δημοσιογράφου.

—Η Έλλάς, φίλε μου, έλεγε κάποτε, είναι σαν το πιστήριό του Τ... Αυτό το πιστήριό, άπο τιούθηκε για πρώτη φορά το «Σκριπ», ήταν σαν ένα είδος κάρονο... Όταν τύλιπε φύλλα, έταλανιέτο δεξιά κι άριστερα, ξεχαρβαλομένο. Κι όμως, με όλα του τα χάλια, έλειτογούσε, ενώ πίστα μέσα του δεν ήταν σωστό. Μόλις όμως έπεξερίση κάποτε να το διορθώσω μιά βίδα, ο πεστής έτρεξε κοντά μου, φωνάζοντας :

—Μή ! μή το περάζετε !..

—Γιατί ;

—Αυτό δουλεύει μόνο χαλασμένο. Άσια διορθώθη και το παραμικρό επάνω του, παύει να εργάζεται...

Αυτό είναι και η Έλλάς. Αι μεταρροδοήσεις για τη χώρα μας είναι καταστροφή !..

Όταν έδωγαν το καθήμενόν έσπερινό «Άστρο», ο Εύαγγελος Κουσουλάκος, στα 1834, έγραψε τα ε-

θεμα πρακτικά της Βουλής, με πολύ χιούμορ στολισμένα... Λιπή του είχε η φράση :

«Λυεται η συνεδρίασις και δένονται οι βουλευταί».

Κάποτε έτρωγε με φίλους του στο Φάληρο. Ένας από τη συντροφία ζήτησε να του δάνουν δυό αγγά μάτια, και όταν του τα έφεραν, το ζήτηζε, με ύποψια για τη φρεσκάδα τους.

—Έχω την ιδέα, είτε ο Κουσουλάκος, ότι τ' αγγά είναι τόσο μπαζιλιά, ώστε τα μάτια αυτά έχουν προθεωσιά...

Και γυρίζοντας στο έπιπλοτο γραφάριόν, διάταξε :

—Φέρ' τους ένα ζευγάρι γέλια !..

Ένας νεαρός ρεπόρτερ, το ρεπόρ' βράδυ που προσελήθη στο «Σκριπ», παρουσιάστηκε στον Κουσουλάκο και του είπε :

—Κυρία διεθνοτά, δεν έπαχει, δυστυχώς, καμιά είδησις.

Έξεινος έξηκολούθησε να γράφει, χωρίς να σηρώσει το κεφάλι του.

Τέλος, είτε στο νεαρό :

—Έχετε μαζάρι ;

—Όχι.

—Τότε να πάτε να βρείτε και να κείετε κανένα φόνο !..

Κάποτε, πάλι, που έτρωγε στην Κηφισιά, έξωφρα ανέκαλυψε μέσα στη σούπα τον ένα καμιά ! Έκάλισε τον ξενοδόχο και του το έδειξε. Έξεινος προσπάθησε να δικαιολογή, αστασιμένος.

—Σφραξε... Έπεσε, κατά λάθος, φάνετα, από το γέλιο του μαγειρόου.

—Είσαθε βέβαιος ότι είναι από το γέλιο του ;

—Βεβαίωτατος.

—Τότε να με συγχωρήσει, γιατί ένόμισα ότι είχε πέσει από τη ρεντιζότα του...

Τα έθιμοσφραμικά πρακτικά της Βουλής, που έγραψε ο Κουσουλάκος, ήταν τόσο διασκεδαστικά, ώστε κάποτε ο Βασιλέως Γεώργιος Α' έρωήτησε ένα δημοσιογράφο :

—Πώς γράφει αυτά τα νόστιμα πράγματα ;

—Ο Κουσουλάκος. Μεγαλειότατε.

—Μπαόδο του ! Τα δαάδο και γέλιο...

Και έξοπασε σε Όμηρικα γέλια...

Όιος ο Αθηναίος Τύπος επένθησε τον θάνατο του. Και εις το «Σκριπ» της 19ης Ιανουαρίου 1903 — της ημέρας του θανάτου του, διαβάζομε :

«Ένεκα της προκεχωρηκυίας ώρας—ή το πλέον η τρίτη και ήμισια της πρώτας, ότε γινώσθη ο θάνατος του Εύαγγέλου Κουσουλάκου, καμμία συνάδελφος δεν ήγεινή η άναγκάφη την είδηση του θανάτου του μόνον δε το «Σκριπ», χωρίς εις την πρώταν τον άλγεινον του θάνατον. Και έλεχθη τότε, εν μέσω δακρύων, εις το τυπογραφείον του «Σκριπ» :

—Ο Κουσουλάκος έφερε το πιστήριό αυτό για να μπορέση η έφημερίδα του ν αναγγείλη πρώτη το θάνατό του !»

Και το «Σκριπ» έξηκολούθησε επί πολλά έτη να εκδίδεται, ως ιδιοκτητήςά το κληρονομού τον κ. Δθ. Εισπρατάιδου, τον γνωστό πολιτευόμενον, διαγορεύου και δημοσιογράφο.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΑΠΟΝΙΑ

ΜΙΑ ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΑΓΓΕΛΙΑ

Η περισσότερες στήλες των Ιαπωνικών έφημερίδων είναι πισσιμένες από οσελάμες και έννευ δημοσιεύσεις. Το μεγαλύτερο δε μέρος των έννευ δημοσιεύσεων το καταλαμβάνουν η άγγελίες διαφόρων νέων και νύανδων, που ζητούν σεξίγους. Άναδημοσιεύσεις έδα μιά τέτοια άγγελία, για να λάβετε μιά ιδέα :

«Είμαι ένα όμορφο κορίτσι. Τα μαλλιά μου είναι σγουρά, σαν τα πιό εύγενικά φύκια της θάλασσας. Το πρόσωπό μου είναι άπαλο σαν ντροπαλό λουλούδι. Όταν μιλά, η φωνή μου άκούγεται σαν το γλυκό μουρμούρισμα των φύλλων των δένδρων. Τα μάτια μου έχουν το σχήμα και τη λάμψη του μουσφέγγαρου. Έχω άρκετή περιουσία, για να περπάμε μαζί με τον σύζυγό μου τον καιρό μας, βλέποντας μαζί του τα λουλουδία, την ήμερα, το φεγγάρι και τ' άστέρια, την νύχτα.

»Αν αυτή την άγγελία την ιδη κανένας νέος, έξηπος, όμορφος κι' από καλή οικογένεια, τον βεβαιώνω ότι εύχαριστος δέχομαι να γίνω δική του σ' όλη του τη ζωή και πως όταν έρθει ο καιρός, θα ταφώ στον ίδιο τάφο μ' αυτόν, ο οποίος θα κατασκευασθή από κοκκίνο μάρμαρο».

Παρακολουθείτε όλοι την ει-
κονομηκή μας σελίδα. Σας
διαφωτίζει, σας καταποτίζει,
σας προπαρασκευάζει για τέν
άγανα της ζωής.